

TDHA TRASTORN PER DÈFICIT D'ATENCIÓ I HIPERACTIVITAT HI HA UNA EPIDÈMIA A LES ESCOLES BRESSOL?

Ja fa uns anys que aquest trastorn està sent diagnosticat en nens i nenes cada cop més petits. L'augment de famílies preocupades per la possibilitat que el seu fill pateixi aquest Trastorn es va incrementant de forma exponencial.

És habitual rebre a pares i mares en la consulta del Servei d'Assessorament Psicopedagògic de les escoles demanant si hem observat algun indicador que adverteixi que el seu fill-a pateixi aquest trastorn; pares que ens parlen d'algun fill de més edat que ha estat diagnosticat i que pren medicació per aquest motiu...uns que demanen un informe de l'escola perquè el pediatre els recepti algun "tranquil·litzant" per a la seva criatura,... altres que demanen "pautes" per tractar els seus fills, segurs de la idea que el pediatre no els donarà "encara" la medicació perquè no tenen l'edat que marca el "protocol" per poder administrar-los..., i un seguit de peticions més o menys afortunades, però totes basades en l'observació de la forma de relacionar-se d'uniques criatures que no ultrapassen els 3 anys.

La majoria d'educadores es sorprenen davant de la preocupació i la insistència de les famílies per aquest motiu, expertes en cuidar criatures que tot just estan aprenent a relacionar-se amb l'entorn i per les quals el moviment és un repte que les ajuda a desplaçar-se, a explorar, a adonar-se que cada cop necessiten menys de l'adult per aconseguir el que els crida l'atenció, a agafar una joguina darrere de l'altra que els reclama més atenció, a agafar objectes tan captivadors com fràgils i que es poden trencar a les seves mans abans que l'adult ho pugui evitar...Aquestes són algunes de les conductes saludables dels nens petits que de vegades es llegeixen com "conductes patològiques i que s'han de reconduir com més aviat millor". La queixa en moltes ocasions ve de l'adult quan manifesta la seva pròpia ansietat davant de la dificultat de contenir el seu fill. Els professionals que atenem aquestes famílies veiem com es va consolidant una relació pares-fills en la que la sospita d'una patologia i la preocupació per saber "fer-ho bé" qüestiona els pares i mares.

Amb aquest article volem fer una lectura saludable d'aquests comportaments, un nen en edat d'escola bressol ha de moure's, ha de caure per poder aixecar-se, ha d'aprendre quins objectes són fràgils i quins no, ha de saber que si es llença d'una forma brusca es pot fer mal, ha de poder manipular els objectes fins a trobar la millor manera d'utilitzar-los, les criatures d'aquestes edats imiten els adults, per tant és molt possible trobar-los fent alguna activitat que no sigui adequada i que fins i tot els pot posar en perill. Acompanyar-los amb paraules i compartir amb ells les activitats n'és la clau, compartir estones ja sabem que no sempre és possible, però de ben segur que amb més o menys temps la majoria de pares i mares ho fan, el problema potser sorgeix quan és la criatura que demana l'atenció en moments que l'adult està enfeinat a casa, és molt possible que quan la disposició de l'adult és absoluta, la criatura no tingui tan d'interès a reclamar l'atenció. Els problemes d'atenció dels fills alguna cosa tenen a veure amb l'atenció que els adults els presten a ells, entendre que no poden estar davant del televisor tota l'estona que necessitem per fer el sopar...És ben cert que moltes famílies voldrien estar més temps amb els seus fills, però la

feina i les obligacions no sempre ho permeten, intentem doncs entendre que els està passant i actuar en conseqüència, la connexió emocional amb el nen és la base de l'aprenentatge, mirar junts un conte, reconèixer un objecte o una persona a través de les paraules de l'adult que més endavant les dirà el nen....

Posar-se en el lloc de les criatures, establir un vincle de comunicació i empatia és "la pauta" perquè aprenguin a conèixer i a reconèixer-se com a persones i moure's de forma saludable en el món que els envolta.

CENTRE DE PSICOLOGIA RUBÍ SANT CUGAT